

OZOnieuws 2013-4

Voor 2014 de beste wensen en bovenal vrije omgang met Uw (klein)kinderen

Kerst 2013

Dit keer aandacht voor het rapport over BJZ, AMK en de Raad. Biedt dat hoop?
Wij wensen U goede Kerstdagen, met uw (klein)kinderen.

Autisme en Psychopathologie

In Een Vandaag van 10 december 2013 werd verslag gedaan van een onderzoek door de Kinderombudsman. Dat had aan het licht gebracht dat de rapportages van Jeugdzorg te veel fouten bevatten die ook nog eens nooit worden gecorrigeerd. Feiten en meningen zouden verder door elkaar gehusseld worden en dat zou het er voor de rechter ook al niet makkelijker op maken. Daarnaast schort het inde rapporten aan de onderbouwing van de redenen en de methoden op basis waarvan bij Jeugdzorg conclusies worden getrokken.

Voor Een Vandaag kruiste Pieter Jan Hagens de wapens met de ondervoorzitter van Jeugdzorg Nederland, de onderhand welbekende Jan-Dirk Sprokkereef. Maar die vond alleen maar dat de ombudsman in zijn rapport ook goede dingen had gezegd, over jeugdzorg.

Hij bleef volkomen onbewogen onder de vragen naar zowat misdadig falen en hield onbewogen vast aan zijn mantra dat men zijn best doet om “n~g beter te worden”.

Daarmee schoffeerde hij al die kinderen, ouders en grootouders die in hun diepste wezen door jeugdzorg werden beschadigd.

Het staat vast dat na echtscheidingen de “winnende” ouder (dat is dus de ouder die de kinderen “kreeg”) zich tot een ware psychopaat kan ontpoppen. Dat wordt hard in de hand gewerkt door de perverse “beloningen” die in het catch as catch can van het Familierecht worden uitgedeeld. Daarin wint immers die ouder die de andere ouder het eerst en het hardhandigst demoniseert. Wangedrag, valsheid, oneerlijkheid worden beloond, want stel je toch eens voor dat het allemaal wáár zou zijn, wat er wordt beweerd.

Jeugdzorg wordt bestuurd door soortgelijke perversies, doordat zij geld verdient met elke ondertoezichtstelling (ots) en, nog meer, met elke uithuisplaatsing (uhp). Wie daarbij onbewogen blijft, moet wel een volbloed autist zijn. En de verantwoordelijke die zich dat zonder verpinken laat aanleunen, moet haast een halve psychopaat zijn.

Het is misschien verhelderend om met deze laatste stelling in het achterhoofd de betreffende uitzending van Een Vandaag nog eens te bezien. Onthoud de gezichts-uitdrukkingen, onthoud wat er is gezegd en betoogd namens Jeugdzorg.

Stel u vervolgens de kinderrechter voor die dagelijks met zulke uitvluchten en miskleunen van jeugdzorg te maken heeft en daar desondanks niet doorheen prikt. Vraag u dan af hoe het toch kan dat zo'n rechter voor het leven benoemd kan blijven.

U zult ongetwijfeld concluderen dat de meesters van de Augiasstal die Familierecht heet, samen met de talloze zorgmensen die van hen vrij spel kregen, zonder treuzelen op de verst verwijderde mesthoop moeten worden gedumpt.

Let op de gezichten, zie hoe zij druipen van zelfgenoegzaamheid en onbarmhartigheid, van een volslagen gebrek aan inlevingsvermogen en inzicht. Deze gezichten horen niet in onze samenleving.

Het wordt allemaal pas beter, wanneer wordt erkend dat iedere mens een aantal eigen, afgesloten ruimten heeft die worden bevolkt door zelf gekozen medemensen.

In de ruimte van de voetbalclub bijvoorbeeld, bewegen zich alle leden van die club - ook als zij minder populair zijn. Maar leden van een concurrerende club hebben geen toegang, hoe aardig zij ook zijn. Hetzelfde geldt voor bewoners van verschillende wijken of dorpen of steden of landen, voor scholieren en studenten van verschillende scholen en universiteiten en voor leden van verschillende politieke partijen of omroepen. Zij maken deel uit van even zovele, elkaar uitsluitende, territoria met een eigen signatuur.

Verschiede territoria kunnen daarom niet zomaar worden gemengd of over elkaar gelegd, zeker niet die van de zo menseigen gezinnen en families.

Bij mensen van jeugdzorg, en nog meer bij die uit de familierechtspraak, moet dit inzicht nog steeds doorbreken. Zij moeten nog leren dat zij buiten deze intieme territoriumgrenzen moeten blijven. Juist en vooral als jeugdzorger of als rechter.

De wijze waarop zij nu in andermans intieme wereld binnendringen, wordt altijd als gewelddadig ervaren. Het meest door de kinderen, die het kwetsbaarst zijn.

Ook ouders hebben heel veel last van dat geweld, dat hevig wordt verergerd door het door hen instinctief gevoelde primaire gebod om hun kinderen te beschermen.

Om die reden zijn jeugdzorgers bij ouders nooit welkom en wordt Jeugdzorg altijd agressief gevonden en als indringer beschouwd. Daarom wekt Jeugdzorg altijd de diepste ergernis, de wanhopigste weerstand en de meest verscheurende haat op.

Die dynamiek, of de angst ervoor, veroorzaakt al die vreselijke ongelukken.

Jeugdzorg ramt door alle beschermende muren om het kind en om zijn ouders.

Jeugdzorg vermoordt zo in wezen mensen.

Maar meneer Sprokkereef wordt er niet warm of koud van.

Bij Een Vandaag bleef hij vanachter zijn "begripvolle", neerbuigende masker van vriendelijkheid volhouden dat Jeugdzorg het alleen maar nóg beter moet doen.

Zo'n starre, autistische houding is ook kenmerkend voor de voogden en voor andere medewerkers van Jeugdzorg en Kinderbescherming. Die houding is slechts vol te houden dankzij de bescherming door de rechterlijke macht en de eigen top. Ontnuchterend.

Sprokkereef was griffier bij de Gemeente Arnhem. Daardoor kent hij uit de eerste hand de afstandelijke, Kafkaeske vervreemding tussen overheidsapparaat en burger.

Hij is in ruimere zin in zijn oude rol gebleven die immuniteit eist, en maakt, voor de armoede en ellende van geruïneerd gezinsleven.

Dat maakt zijn autistische optreden zo weerzinwekkend: het begrip dat hij toonde, is het begrip van een psychopaat.

Scheiden is eerder sterven

Gescheiden mensen komen eerder om door vermijdbare ongelukken dan niet gescheiden mensen.

Dat geldt ook voor alleenstaanden en lager opgeleiden, aldus een onderzoek aan de Universiteit van Pennsylvania.

Daarmee is het uitspreken van een echtscheiding dus een indirecte aanslag op het leven van betrokkenen.

Zeker, de scheiding wordt meestal wel aangevraagd door de vrouw, maar rechters zijn medeplichtig, of instrumenteel, bij het berokkenen van de, hier opnieuw aangetoonde, schade aan de levensverwachting van onschuldige mensen.

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/10/131030125544.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

Eerst rust... of seksueel misbruik?

Wie wil toch altijd die rust die voor kinderen zou volgen op het afzonderen van een ouder? Daarnaar wordt hardnekkig geen onderzoek gedaan.

Meisjes die in financieel comfortabele omstandigheden opgroeien in tweeouder-gezinnen, lopen een tien keer lagere kans op seksueel onaangename ervaringen.

Maar de onderzoekers van de Universiteit van Iowa zijn voorzichtig met hun conclusies.

“Het is mogelijk dat tweeouder gezinnen waarin de ouders goed zijn opgeleid, het zich beter kunnen veroorloven om hun kinderen in veilige buurten groot te brengen en hen naar veilige scholen te sturen, zodat de kans op narigheden afneemt”, schrijven zij.

Dat is impliciet nogal discriminerend ten aanzien van “gewonere” buurten, scholen, kinderen en ouders – tja.

Ook zou, menen de onderzoekers, de hogere leeftijd waarop goed opgeleide ouders aan kinderen beginnen een rijpheids-voordeel kunnen meebrengen voor de opvoeding.

Tja, dat zou best kunnen.

Maar volgens biologen zijn jonge ouders weer veel beter voor de gezondheid van kinderen.

Verder zouden de erfelijke eigenschappen die de ouders een economisch voordeel bezorgden, voor de kinderen wel eens een verminderd risico kunnen opleveren, aldus de Iowa onderzoekers. Tja, misschien wel.

Maar het belangrijkste veiligheidsobject, de uil op de loop van het geweer, wordt ook in dit onderzoek weer genegeerd. Dat is de aanwezigheid van twee ouders, de aanwezigheid van een gezond gezin, die kinderen beschermt.

En geld speelt daarbij, zoals heer Bommel al opmerkte, geen rol.

Maar bijen komen altijd op de honing af, en waar kinderen zijn, liggen de pedofielen dus op de loer - zoals men bij Het Hofnarretje inmiddels ook weet.

Kinderen zijn bij jeugdzorg veel slechter af dan bij één eigen ouder, laat staan twee eigen ouders. Pas op voor jeugdzorg!

De kwesties die om onderzoek vragen, zijn daarom: Wat drijft toch jeugdzorgers en kinderbeschermers? Hoe nobel zijn hun motieven? Zijn zij te vertrouwen? En ook: hoe blind is de rechtspraak?

De vraag stellen, is haar beantwoorden. Dat weten ze bij de RvK en bij jeugdzorg onderhand maar al te goed.

Daarom formuleren die altijd die (onderzoeks)vragen die hun gehaktmolens aan het draaien houden.

Meer over het lowa-onderzoek via deze link

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/11/131105171340.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

ADHD? Wat is dat?

11% van de Amerikaanse jeugd van 4 tot 17 jaar heeft de diagnose. Maar neuro-wetenschappers weten nog steeds niet wat ADHD nu precies is. En hoe zij het moeten begrijpen.

Wie meer wil weten, klikke op de Engelstalige link naar een – alweer – onthutsend artikel hierover

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/11/131113162341.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

ADHD? Wat doe je er aan?

Veel ouders in Californië spenderen jaarlijks duizenden dollars aan computer-ondersteunde oefenprogramma's die kinderen zouden helpen omgaan met ADHD en tegelijkertijd hun hyperactieve gedrag zou verminderen. Maar volgens onderzoek van de Universiteit van Centraal-Florida, kunnen de ouders hun geld beter vasthouden.

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/11/131125164737.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

Hoe belangrijk zijn vaders ?

Nog meer bij dochters dan bij zonen, zorgt de aanwezigheid van de vader in de opvoeding voor een grotere weerstand tegen de verleidingen van drugs, voor een sterkere sociale verbondenheid met de omgeving en... voor minder agressie.

Geen slechte eigenschappen voor een opgroeiend kuddedier, zou je zeggen.

Toch maar vaders dan? Zie

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/12/131204091610.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

Is de zorg gegron?

Analyse van feitenonderzoek aan de basis van ingrijpende jeugdzorgbeslissingen.
De vraag stellen is haar beantwoorden - Spreekwoord

Een bekende uitdrukking is: "Ik weet het wel, maar ik hoor het ook graag eens van een ander". Inderdaad, het falen van Jeugdzorg is in OZO-nieuws regelmatig besproken. Nu heeft iemand met gezag, de Kinderombudsman Marc Dullaert, na een uitvoerige studie dezelfde conclusies getrokken.

In het kort: Slecht onderbouwde rapporten in verhullend jargon en een perverse beloningsstructuur.

Wie de omgang met zijn kinderen verliest, is er niet altijd van overtuigd maar ons land is, in principe, nog steeds een rechtsstaat en uit die grond zijn er instanties die bij andere instanties op de rem mogen gaan staan. De decennia lange protesten van getroffen ouders zijn in het parlement gehoord en hebben geleid tot het instellen van een Kinderombudsman. Marc Dullaert heeft nu een uitvoerige studie (109 pagina's) gemaakt van de rapportage in de Jeugdzorg, AMK en de Raad (voor de Kinderbescherming). Het is de moeite waard het rapport te lezen, want het is geschreven in (zelfs voor kinderen) leesbare taal. Hier volgt een verkorte versie.

Het onderzoek van de Kinderombudsman richt zich op de volgende vragen:

1. Op welke wijze wordt kwalitatief feitenonderzoek verricht en op welke wijze wordt dit onderzoek in rapportages ten behoeve van de rechter weergegeven?
2. Welke knelpunten doen zich voor in het proces van informatieverzameling rond de opvoedsituatie van een kind, rond signalenuiding en rond rapportage door AMK, BJZ en de Raad?
3. Worden ingrijpende beslissingen in de jeugdzorg op dit moment voldoende onderbouwd genomen?
4. Wat kan er in redelijkheid van het AMK, BJZ en de Raad worden verwacht op het punt van het verifiëren van informatie, en behoorlijk rapporteren?

Er is niet gestreefd naar een representativiteit, maar er is gezocht naar voldoende gevarieerde dossiers voor het doel van dit onderzoek. Doel van het dossieronderzoek was om zicht te krijgen op het gebruikte toetsingskader, de onderbouwing van adviezen, de transparantie van afwegingen en om een beeld te krijgen van de opbouw, stijl en formuleringen in jeugdzorgrapporten.

Via 'deel-waarneming' kregen de onderzoekers zicht op knelpunten en dilemma's op het vlak van signalenuiding waar de professionals mee te maken krijgen.

Aspecten waarop werd gelet waren:

- Wordt zichtbaar afgewogen waarom bepaalde keuzes zijn gemaakt?
- Is er hoor en wederhoor toegepast?
- Wordt er duidelijk onderscheid gemaakt tussen meningen en feiten?
- Worden beweringen onderbouwd met concrete observaties?
- Wordt de bron en datum vermeld en is informatie van derden geaccordeerd?
- Hoe wordt omgegaan met teksten uit oude rapportages?

- Hoe is het taalgebruik?
- Wordt het belang van het kind geëxpliciteerd in de weging?
- Hoe worden de gronden voor een maatregel gewogen?
- Worden er ook positieve bevindingen genoemd over een gezin?

Er staan veel uitspraken in het rapport van kinderen en ouders die met jeugdzorg te maken hebben (gehad). We citeren er een aantal, over de rechters, BJZ, AMK en/of de Raad.

"In rechtbank vertellen hoe het gaat met rechts je voogd en links je moeder: denk je dat ik ga praten? Of eeuwig ruzie met moeder, of de voogd die me langer ergens plaatst? Die keuze maak ik niet dus ik zeg niets. Als ik met de Kinderrechter alleen had kunnen spreken, was het anders gelopen."

"Ik heb begrepen dat het goed gaat met je', zei de rechter toen. Ik doe mijn eigen ding en ik werk hard. Toch mag ik niet naar huis. Zoiets begrijp ik tot vandaag gewoon echt niet. De voogd kan het ook niet goed uitleggen."

"Als ik met mijn voogd praat, zit ik me echt op te vreten over de uithuisplaatsing, dan praat zij over de zogenaamde zorgen die ze heeft."

"Bij een uithuisplaatsing krijg je persoonlijke doelen mee, en als je die haalt dan komen er doelen bij! Maar je denkt dan dat je dan naar huis mag bijvoorbeeld."

"Ik was uithuis geplaatst op mijn zevende. De voogd vroeg mij toen ik twaalf was of ik bij vader, moeder wilde wonen of alleen. Toen besloot ik voor zelfstandigheid te gaan, terwijl ik niet wist wat dat inhield."

"Met vader valt niet samen te werken, staat in het rapport. Waarom schrijven ze dat niet feitelijker op, dat ik het niet eens ben met de gang van zaken ofzo?"

"De rechter heeft bepaald dat ik mijn zoontje wekelijks een middag mag zien. De gezinsvoogd bepaalt nu zelf dat het een uur per week is. En als ik klaag, dreigt ze met nog minder vaak"

"Als je niet meewerkt met het AMK dreigen ze simpelweg dat ze naar de Raad stappen om een OTS aan te vragen. Er werd me verzekerd dat ze daar goede contacten hebben."

"Ik benaderde BJZ met de vraag om hulp bij het gedrag van mijn tienerzoon. En voor ik het wist was hij uithuis geplaatst."

"Wij begeleiden ouders die veel problemen hebben, die conflicten oplossen met stemverheffing en die zich niet altijd aan afspraken houden omdat hun bordje vol is. Zo'n meid van begin twintig kan daar niet mee omgaan."

"Gezinsleden voelen zich onveilig door de druk die BJZ legt en de dreiging die wordt uitgesproken als een ouder niet meewerkt". Die emoties roepen een bepaald gedrag bij ouders op."

"Bij vechtscheidingen heeft BJZ de ouders samen een uur lang in de kamer zonder agenda, zonder gespreksregels en zonder de vaardigheden om zo'n gesprek goed te leiden. Als dat uit de hand loopt, stelt BJZ vervolgens dat ouders zo volwassen moeten zijn dat ze met elkaar in gesprek kunnen. BJZ kijkt dan niet naar het eigen aandeel."

“Er stond in het rapport dat de informatie door onze huisarts was gefiatteerd, maar dat was niet zo. De raadsonderzoeker had zo haar eigen mening officieel in het rapport weten te zetten.”

"Sinds er verzonden afspraken in het verslag stonden, nemen wij de gesprekken met onze gezinsvoogd nu standaard op."

"Ik heb zelf tegenonderzoek gedaan en bewijzen verzameld, maar die namen ze niet mee in hun onderzoek."

“Mijn zoon had gespijbelde maar dat was al aangepakt en besproken. Desondanks startte de Raad een onderzoek. Er was dus geen actueel zorgsignaal en er is geen hoor en wederhoor toegepast.”

"Toen ik las 'het lijkt dat het kind lijdt aan een hechtingsstoornis' werd ik zo kwaad! Hoezo lijkt? Dat heb je of dat heb je niet. Hij had geen psycholoog gezien."

“Volgens het rapport had mijn zoon een ‘reactieve hechtingsstoornis’, maar dat werd niet verder onderbouwd

"De zorginstelling had die verouderde informatie niet zonder mijn toestemming mogen doorgeven aan BJZ. Mijn klacht daarover is gegrond verklaard. Maar BJZ hield de informatie toch als actuele feiten in het rapport, en op basis daarvan is OTS uitgesproken."

"Mijn ex-vrouw weigert mijn dochter naar mij te laten gaan. De rechter heeft de omgangsregeling bepaald, maar de gezinsvoogd grijpt niet in! Vaders staan zwakker dan moeders."

"Mijn zoon liet seksueel grensoverschrijdend gedrag zien in de instelling waar hij zat. Dat had hij niet thuis opgepikt, maar juist in die instelling zelf. In de rapportage stond van niet."

Van al deze uitspraken kunnen we maar een ding vast stellen: Wat komen ze toch bekend voor. Nog een verbijsterende van een Raadsmedewerker,

“Ik heb het idee dat ouders menen dat ze recht hebben op omgang met hun kind. Maar een kind heeft recht op omgang met zijn ouders, mits dat in zijn belang is. Dat is niet altijd hetzelfde.”

Neen, dat hebben we inmiddels wel ervaren. En dat dat “belang” er vaak niet is zal de Raad wel “vast stellen”. Nog eentje:

“In gezag en omgangzaken komt het regelmatig voor dat de vader door de moeder wordt beschuldigd van seksueel misbruik. Zo vaak, dat we weten dat er een heleboel valse beschuldigingen bij moeten zitten. Maar je neemt iedere beschuldiging toch serieus, want het kan net in dit ene geval wel waar zijn.”

Natuurlijk is het in dit ene geval wel waar, net als in alle ene gevallen.

“Het kan zelfs zo hoog oplopen dat moeder, die meestal de verzorgende ouder is, niet meer in staat is om contact te hebben met de vader en de omgang weigert. Als moeder zelf instabiel wordt, is dat niet in het belang van het kind. Het komt wel eens voor dat we dan adviseren dat een kind even geen omgang met zijn vader moet hebben. Of alleen onder begeleiding. Dat is extreem pijnlijk voor die vader.”

Het hoge woord is er uit, “even” geen omgang. Die pijn blijft bij vader, de kinderen ziet hij niet meer terug. Let ook op het “wel eens”, de eeuwige doodoener voor standaard-handelen.

“Ik zou willen dat we als Raad wat vaker zouden opschrijven ‘we weten het niet precies, maar alles overziend vinden we dit de beste keuze’. Eerlijk zijn over wat je niet weet. Maar in ons werk wordt dat door veel mensen als zwaktebod gezien.”

Daar worden we beter van! “Gruwelaars” zijn ze en ze weten het dus. En zij gaan van kwaad tot erger, blind voor de consequenties,

"Als een kind eenmaal in een pleeggezin is geplaatst, dan is er nog maar weinig tijd en geld over om aandacht te besteden aan de biologische ouders en om de mogelijkheden voor een terugplaatsing bij hen te onderzoeken. Er gebeurt dan in de tussentijd gewoon niets."

Ook de rechter heeft zo zijn problemen,

“Als de rapportage zo lang is, ontstaat het risico dat de rechter niet de gehele rapportage nauwkeurig doorleest en belangrijke onderdelen mist. Wij zien liever korte, bondige analyses. Bijvoorbeeld een paar A4’s waarin de kern van de zaak wordt verwoord.”

Tja, we kennen de dames en heren die dit begrijpen en panklare uitspraken doen, die hoeft de rechter alleen maar door te slikken. Of ze waar zijn, of terecht: zeg we doen toch niet aan waarheidsvinding?

“Rechters kunnen nog beter leren met kinderen te spreken. We worden daar nu niet of nauwelijks in getraind. Ook kunnen we meer gebruik maken van een bijzondere curator, die het belang van het kind verwoordt in rechtszaal.”

O ja, ook nog die bijzondere curator, Gardner zei het al: nog een eigengereide partij in de rechtszaal. Aan wie legt die curator verantwoording af? Aan niemand, dus. Pas op voor die valkuil.

“Ouders van wie het kind uit huis geplaatst wordt, moeten sneller duidelijkheid krijgen, zelfs binnen een jaar, of er uitzicht is op terugkeer. Wat zijn de doelen die ze moeten halen om het kind weer thuis te kunnen hebben?”

Zie de verloedering: “sneller, zelfs binnen een jaar”. “What’s another year” is een lied. Voor ouders en kinderen is het de eeuwigheid.

Dullaert schrijft over rechters:

“Uit de gesprekken met de kinderrechters en de bijgewoonde zittingen komt het beeld naar voren dat rechters in toenemende mate op zitting kritisch zijn ten aanzien van de informatie die ten grondslag ligt aan het advies van de Raad of BJZ. “

Hm, laten we maar niet gelijk te enthousiast worden. Hij stelt ook:

“Het is aannemelijk dat de prevalentie van fouten in het feitenonderzoek en de rapportages in het midden ligt tussen het ‘vaak’ volgens ouders en het ‘soms’ volgens jeugdzorgprofessionals zelf. Het is dus plausibel dat er in het feitenonderzoek ‘met enige regelmaat’ dingen misgaan.”

Wij van OZO kunnen dat woordje “soms” niet meer aanhoren; wij beschouwen het als equivalent aan “stelselmatig”.

Het rapport eindigt met vele aanbevelingen.
We noemen:

“Voor zowel BJZ, AMK als de Raad geldt:

- Implementeer een set minimale randvoorwaarden voor rapportages, met de volgende kenmerken:
- Feiten en meningen worden standaard gescheiden beschreven;
Dat dit weinig gedaan werd is hemeltergend.
- Hoor en wederhoor wordt toegepast en standaard opgenomen in de rapportages;
- Beschrijvingen zijn zoveel mogelijk concreet, en zonder speculatieve formuleringen;
- Accordering van informatie wordt bevestigd in de rapportage;
- Een voor de lezer navolgbare weging van belemmerende en beschermende factoren in de opvoedsituatie van een kind, en daaruit volgend de conclusie.”
(O heerlijk, eindelijk geen alles-verhullend jargon meer?)
- Rapporten van externe deskundigen (zoals artsen, gedragsdeskundigen, psychiaters) dienen in hun geheel als bijlage toegevoegd te worden aan de rapportages.”
- In gezag- en omgangszaken moeten kinderrechters een heldere opdracht meegeven aan de Raad met concrete vragen: wat is het doel van het gevraagde onderzoek? Op die manier wordt voorkomen dat de Raad met een te brede taakopvatting een onderzoek start.

Dat laatste is een gouden idee. Wie wees er toch al vele jaren eerder op de perverse vertaling door de Raad van de onderzoeksvragen van de rechter?

Het laatste woord is aan de ouders:

“Ouders ervaren dat nadat AMK, BJZ of de Raad in beeld komen, de controle over hun gezinsleven uit hun handen glipt. Ouders spreken van kafkaëske situaties, waarin gebeurtenissen worden opgeblazen, opmerkingen uit hun verband worden getrokken en verleende medewerking zich juist tegen hen keert.”

HOE 'WAARHEIDSVINDING' IN HET JEUGDZORGDEBAT KWAM: ALS DROGREDEDEN

mr P.J.A. Prinsen

Op 10 december 2013 verscheen het rapport van de Nationale Kinderombudsman over waarheidsvinding in de Jeugdzorgketen (AMK – BJZ - Raad voor de Kinderbescherming – Kinderrechters) onder de titel "Is de zorg gegrond?"

Hieronder een commentaar over hoe 'waarheidsvinding' in het jeugdzorgdebat kwam: als drogredenen:

"Waarheidsvinding"

a. De 'stropopredenering'

Jeugdzorgmanagers en kinderrechters beleren de ouders met:

"Het begrip 'waarheidsvinding' komt uit het strafrecht met zijn zeer strenge bewijsvoering. Je mag dat niet één-op-één toepassen op het Jeugdrecht."

Een simpele dialectische analyse laat zien dat dit een klassieke drogreden van het type 'stropop' is:

- Ouders verwijten Jeugdzorg willekeur, verzinsels, evidente onwaarheden, valse of absurde motiveringen, halve waarheden die hele onwaarheden zijn, kortom vermijdbare onwaarheden.

- Jeugdzorg weerlegt dat met: "Wij doen niet aan 'waarheidsvinding' (de stropop).

-Maar dat is geen antwoord op wat de ouders Jeugdzorg verwijten. Zij eisen: "Stop met onwaarheden". Daar is helemaal geen strafrechtelijke waarheidsvinding voor nodig!

Met de stropop 'waarheidsvinding' leidt Jeugdzorg de aandacht af van het verwijt: stop de onwaarheden, misleiding, willekeur.

b. De gevolgen voor het debat

De jarenlang volgehouden stropopredenering heeft nu zijn doel bereikt.

Dat de Nationale Kinderombudsman een onderzoek heeft ingesteld over 'waarheidsvinding', wordt uitgelegd als de vraag hoe op een meer zorgvuldige manier is vast te stellen of de 'zorgen' met betrekking tot een kind ernstig genoeg zijn voor een OTS of UHP.

De conclusie van de Kinderombudsman luidt dat de hele jeugdzorgketen zeer professioneel werkt, maar dat er wel verbeterpunten zijn omdat er nogal wat fouten gemaakt worden.

De remedie is volgens de Kinderombudsman van het type 'betere training van de jeugdzorgwerkers' en 'kwaliteitswaarborgen' enz. enz.

Kinderrechters moeten kritischer zijn en beter leren hoe kinderen te horen.

Daarmee is de aandacht afgeleid van de vraag waar het om gaat: stop de evidente onwaarheden, stop de willekeur, stop de evidente misleiding van de rechter!
Ook uit het rapport van de Kinderombudsman blijkt geen enkel urgentiebesef.

c. Wat moet er dan wèl gebeuren?

Er moet een Waarheidscommissie ingesteld worden die de Jeugdzorgketen onderzoekt om de spindoctors aan te wijzen die verantwoordelijk zijn geweest voor het beleid van misleiding en willekeur.

Deze Waarheidscommissie moet tevens tot taak krijgen om door middel van dossieronderzoek de omvang van het wanbeleid vast te stellen.

Zo'n Waarheidscommissie moet de bevoegdheden hebben van een Parlementaire Enquête Commissie. De Commissie moet de weg bereiden voor enerzijds inkeer (aan de kant van de Jeugdzorgketen) en anderzijds (aan de kant van jeugdzorgouders) openstelling voor verzoening.

Zoals boven reeds vermeld moeten alle foute maatregelen van kinderbescherming teruggedraaid worden met toekenning van een schadevergoeding aan de betreffende ouders.

Er moeten, met het oog op het voorkomen van toekomstige misstanden, negatieve-feedback-mechanismen ingebouwd worden: cybernetische mechanismen die, als het incidenteel fout gaat, een sterk negatief signaal afgeven. Bijvoorbeeld:

Ambtsedige rapporten, waardoor misleiding direct een strafbaar feit wordt.

Een waarheidskamer voor kinderrechters: een kinderrechter die louter formeel toetst omdat hij meent te mogen vertrouwen op 'zijn adviesorganen' Raad en Jeugdzorg moet in een openbare zitting voor een Waarheidskamer gebracht kunnen worden.

Afwijzing van verzoeken om OTS en/of UHP ingeval de Raad betraapt wordt op onaanvaardbare misleiding.

Kostenveroordeling van de Raad.

Achterpagina van deze editie van OZOnieuws:

Kerst 2013: Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil

In dit nummer de slotsom van de kinderombudsman dat de rapportages van BJZ, AMK en de Raad veel beter moeten. Wij laten veel ouders en kinderen aan het woord met hun klachten en wij leggen de drogredenering van de "waarheidsvinding" uit.

Tenslotte de Kerstwens van een Waarheidscommissie om BJZ-ers, AMK-ers en RvK-ers oog in oog met hun slachtoffers tot diepere inzichten te doen komen.